

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

Amahoro zingt voor vrede
het UA-solidariteitskoor viert

Politieke studenten over de drugswet
Sport: rugby en klimmen
Puzzel en cultuur!

nummer 10
april 2003
jaargang 2

Daar is de lente, daar is de zon. Bijna, maar ik denk dat ze weldra zal komen...
 ☞ Met de komst van het mooiste seizoen van het jaar zullen de terrasjes spoedig gevuld worden met dorstige studenten die hun dierbare centjes uitgeven aan een frisse pint. ☞ In Groot-Britannië kunnen de studenten wat geld bijverdienen op een heel ontspannen manier. ☞ Bedrijven krijgen de mogelijkheid om reclame te plaatsen op het voorhoofd van de student. ☞ Deze bereidwillige slachtoffers moeten minimaal drie uur per dag paraderen met een kleurrijke voorhoofdboodschap. ☞ Over geld gesproken. ☞ Uit een recente studie over het gebruik van de studentenresto's in Antwerpen en Leuven is gebleken dat uniefstudenten gemiddeld 22 euro per week spenderen aan eten. ☞ De studie toonde ook aan dat visgerechten enkel populair zijn bij meisjes. ☞ Studenten rechten en economie zouden het meest ongezond eten. ☞ Voor studenten die liever hun eigen potje koken, is er een

nieuw studentenkookboek op de markt: Sne!l aan de kook, eenvoudig, snel en gemakkelijk van Mirande Shearer. ☞ De studenten van een Italiaans schooltje in de buurt van Milaan genieten met volle teugen van hun maaltijden. ☞ De directeur besliste dan ook prompt om de schoolbussen of te schaffen. ☞ De wandeling die ze nu moeten maken om de school te bereiken, zou een perfecte vermageringskuur zijn. ☞ De universiteit van Bradford in Engeland begint met een cursus bier drinken. ☞ Nu ja, de cursus beperkt zich tot een lessenreeks over de maatschappelijke relevantie van alcoholische dranken door de eeuwen heen. ☞ Maar misschien is er wel plaats voor een practicum... ☞ Vlaamse bejaarden gaan op kot! Om de eenzaamheid van ouderen ten dage tegen te gaan, kunnen bejaarden nu samen op kot gaan. ☞ Het concept is hetzelfde als bij studenten. Iedereen heeft zijn eigen kamer en de keuken en woonkamer zijn gemeenschappelijk. ☞ In de Franse

Audencia School of Management kan de student punten verzamelen met zijn hobbies. Vrijwilligerswerk, sociaal engagement,..., zou feesten ook een hobby zijn? ☞ Een Saoedi-Arabische student had het begin van zijn reis door Europa wel anders ingeschat. ☞ Deze sukkelaar had in zijn jaszak een verstuiver eau de cologne zitten toen hij de douane passeerde. Deze 'rook' onmiddellijk onraad. ☞ Bij het verstuiven van het goedje door de douane werden heel wat mensen misselijk. ☞ De student werd daardoor beschuldigd van poging tot vergiftiging. ☞ Pas de volgende dag werd de fout ingezien en kon de student zijn tocht verderzetten. ☞ Onze Antwerpse universiteit reikt op 16 mei een eredoctoraat uit aan Rawa (Revolutionary Association of the women of Afghanistan). Deze organisatie zet zich in om meer rechten te verwerven voor de Afghaanse vrouwen. ☞ Om af te sluiten: *Bram geniet met volle teugen van de prille lente.*

(mb)

Inhoud van dit nummer

- 2 sms & colofon
- 3 of wa?
- 3-4 Amahoro feest
- 4-5 Ludo Abicht sprak
- 5 De awareness-week
- 6-7 Filmstudies interview
- 8 Een Songfestival
- 9 Klaterend theater
- 10-11 Rugby aan de UA
- 12 Column randstad
- 13-16 Poliekertjes over de drugswet
- 16 Klimmen
- 17 Nekka pers-show ondermaats
- 18 Studentenvertegenwoordiging?
- 19 Puzzel
- 20 Straatartiesten in 't Stad

Colofon *dwars*

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

Het verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen RUCA, UFSIA en UIA.

Huidige oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Jan Adriaenssens, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Hoofredactie: Jan Adriaenssens.

Eindredactie: Kristof De Pooter, Matthias Debruyne, Kris Hammeuw, Ewald Peters, Veerle Van Poucke.

Redactie: Michèle Blockhuys, Bart Braem, Marjolijn De Backer, Ann Franssen, Katleen Jaspers, Els Lenaerts, Thomas Vanhees, Tomas Verachtert, en Valérie Wechuysen.

Vormgeving: Jan Adriaenssens, Matthias Debruyne.

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Foto voorpagina: Kelly Dorekens.

Werkten mee aan dit nummer:

Toon Martens, Veerle Van den Broeck, Wim Vandewiele.

Reporters gezocht

Inderdaad, de *dwars*-redactie is nog steeds op zoek naar extra krachten. Stuur ons een berichtje op dwars@ua.ac.be.

Medewerkers kunnen we op alle gebied gebruiken: gastschrijvers, illustratoren, boeiende mensen, fotografen, personen met een mening, rasschrijvers,...

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
 10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
 Lange Nieuwstraat 55
 B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Dinsdag, 18 maart 2003, 02u26. Zonet heeft president *George W. Bush* de speech gegeven waarin hij het laatste 48 uren-ultimatum aan *Saddam Hoessein* heeft uitgesproken. In vergelijking met de heldere vredestoespraak een paar uur eerder van *Robin Cook*, het ontslagnemende Britse kabinetslid, was het optreden van Bush maar slappe kost. Spijtig dat de ene zoveel, en de andere zo weinig in de pap te brokken heeft.

Het is eigenlijk best grappig dat ik hierover iets probeer te schrijven dat binnen een week – wanneer dit nummer van *dwars*

uitkomt – nog ietwat actueel aandoet. In die opdracht zijn de schrijvers van enkele artikels in dit nummer best geslaagd. Zonder in blind pacifisme te vervallen, komen vele studenten samen om op hun eigen manier met de wereld te leren omgaan. Enkele voorbeelden.

Zo is er het solidariteitskoor *Amahoro*; de koorleden bestuderen en zingen muziek vanuit elk continent, om zich zo de cultuur en problemen uit die werelddelen eigen te maken. Op de korentrefdag die *Amahoro* onlangs organiseerde, kwam Midden-Oostenkenner en filosoof *Ludo Abicht* spreken over de spanning tussen politieke correctheid en rechtvaardigheid. Een verslag daarvan vindt de lezer iets verder in dit nummer. Een andere concrete actie, die zich rechtstreeks tot studenten richt, was de *Awareness-week* met als thema ‘agressie, oorlog en geweld’. Het organiserende USOS, de universitaire stichting voor ont-

wikkelingssamenwerking, kwam twee nummers geleden ook reeds aan bod in *dwars*. Het feit dat USOS zich uitbreidt en zich sinds dit jaar niet enkel meer richt op UFSIA-studenten maar naar de ganse UA, kan ik enkel maar toejuichen. Een recept voor instant-vrede bieden ze geenszins, maar een beter begrijpen van de wereldculturen brengt ons toch een stapje dichterbij. Het ere-doctoraat dat de UA zal uitreiken aan de *Revolutionary Association of the Women of Afghanistan*, levert erkenning aan mensen die zich elders effectief inzetten om het leven van velen draagbaarder te maken. Hoewel het misschien een minder spectaculaire laureaat is, is het er één voor wie deze waardering een échte steun is. Dit staat in tegenstelling tot het eeder en elders bejubelen van adellijke luchtmachtpiloten “die zich inzetten voor de wereldvrede”. Maar dat terzijde.

De problemen dicht bij huis mogen echter niet overschaduw worden door het oncontroleerbare monster dat de internationale politiek is. Zo geven enkele jonge (studenten) politici iets verder hun visie op de drugswet. Een last-minute prangende oproep van en voor de UA-studenten-vertegenwoordiging kon ook nog net in onze kolommen gegoten worden. Besteed er even aandacht aan. Maar laten we ons vooral blijvend inzetten voor de wereldvrede, lokaal en globaal.

Jan Adriaensens

Of wa?

de bekoring nabij Amahoro staat en zingt voor vrede

Zondag 2 maart was Amahoro jarig. Niet zomaar jarig, het is de tiende verjaardag: de volledige twee handen vol opgestoken vingers. Tien jaar zingen, want dat is Amahoro, een koor. Niets bijzonders zegt u? De Wiener zangerknappen overleven al eeuwen en het gemiddelde kerkkoor in de parochie heeft ook al gauw een langere historie. En toch. Amahoro is immers wat anders dan des zondags de kerk in, en zingen. Amahoro staat voor Vrede, en wel in het Kyniaruanda. Amahoro is een solidariteitskoor.

Niet evident, zo'n solidariteitskoor. De modale student kan meebrullen met een paar Latijnse studentenliederen, en af en toe een Engels popdeuntje wil vaak ook nog lukken. Maar wie kan zingen in het Zuid-Afrikaans, het Spaans, het Arabisch en een handvol Afrikaanse dialecten? Wie de studenten (want dat

zijn het overwegend) bezig ziet beseft dat er echter meer achter zit dan gezellig wat samenzingen over vreemde culturen.

Amahoro roept op. Tot solidariteit, menswaardig leven, verzet tegen onrecht en vrede. De woorden en liederen die de mensen uit die verdrukte streken zelf schreven, zelf zingen en gebruiken

als vlucht uit de ellende, dienen daarbij als noodkreet. De koorleden bestuderen gezamenlijk de teksten, om ze daarna daarna samen met anderen te zingen. Dat schept een band, creëert een gevoel van verbondenheid, ook met de mensen die het ginder ver nodig hebben. Daarom komen een dertigtal studenten regelmatig samen om gewoon te zingen of te repeteren voor één van de volgende concerten. Concerten die jaarlijks een flinke bijdrage betekenen aan specifiek uitgekozen projecten, zoals dit jaar de *VZW Haven*.

Stem in de onderstroom

Dat solidariteitskoor bleek dit jaar tien jaar oud, en dat vonden ze zelf een uitgelezen mogelijkheid om hun werking wat meer kleur te geven. Op de Ufsia-campus werd dan ook een *koren-trefdag* georganiseerd waarop liefst 35 gelijkaardige koren aanwezig waren. Samen werden teksten uitgewisseld, nieuwe liederen aangeleerd, ideeën gespuid. Wat opviel was de enorme diversiteit in liederen, afkomstig van alle uithoeken van deze bol maar toch allemaal geschreven rond datzelfde thema van gerechtigheid, vrijheid en vrede. Naar aanleiding van dat tienjarig bestaan, nam het koor ook een cd op (*Amahoro! 10 jaar stem in de onderstroom*) met negentien nummers uit vijftien landen. De opbrengst daarvan gaat natuurlijk integraal richting goede doelen, dat spreekt.

Op die korentrefdag zelf een gezellige drukte. Verschillende aula's vol zingende mensen, achteraf een gezamenlijk zangmoment op de trappen van het Agoragebouw en daartussen een namiddag vol workshops, allemaal gericht op contact met armoede, voeling met ontwikkelingsprojecten. Over één van die workshops vindt u verder in dit nummer meer.

Matthias Debruyne

Geïnteresseerden kunnen op 11 april in het CC Merksem een kijkje gaan nemen op het grote jubileumconcert en vinden meer info op www.amahoro.be.

“They won all the battles, but we had all the good songs”

Ook *professor Ludo Abicht* wou zijn steentje bijdragen aan de korentrefdag, dus kwam hij een workshop geven. Het officiële onderwerp was “de spanning tussen politieke correctheid en rechtvaardigheid” (een hot item in Antwerpen), meer concreet ging het over het begrip solidariteitskoor. Dat de professor een rijk geïllustreerde en filosofisch sterk onderbouwde uitleg kwam geven, zal geen verrassing zijn; sommige uitspraken en gebeurtenissen waren dat wel.

Zo vond de Middenoostenkenner dit een uitstekend moment om pins met “Don’t attack Iraq” uit te delen, hij had er voor zijn studenten toch 600 laten maken. In de workshop zaten natuurlijk ook studenten, en die konden

zoals altijd geen gratis dingen weigeren. Dus waren er pins tekort. Geen probleem voor Abicht, je kreeg direct zijn privé-telefoonnummer en adres, en hij zou er wel voor zorgen dat je nog pins kreeg. De betrokkenheid van de man bij de Irakkwestie werd kort daarna duidelijker. Het bleek dat Abicht les moraalfilosofie ging geven op locatie in Melsele, net tijdens de Trainstopping daar. Dat zijn studenten nog vóór enige actie geboeid werden weggevoerd, had duidelijk diepe sporen achtergelaten bij de man die nog net het geheel vanuit zijn wagen had zien gebeuren.

Debat

Een opmerkelijk uitspraak ging over de aula zelf, die Abicht aan Hitler herinnerde. Twee eeuwen geleden doceerde ene von Humboldt namelijk dat studenten ook iets te bieden hebben, en dat er dus communicatie moet zijn tussen studenten onderling én tussen student en prof. Maar de vorm van lesgeven op een podium deed Abicht meer denken

De olijke gezelligheid van deze koorleider straalde al snel af op de ganse groep.

foto Kelly Dorekens

aan Hitler die hoog boven het volk een vlammend betoog afsteekt, onbereikbaar voor discussie. Anno 2003 was er volgens de professor geen verbetering, en hij voelde zich moreel verplicht dit ook aan te kaarten bij het publiek, door zelf het podium consequent te mijden.

“De vorm van lesgeven op een podium deed Abicht meer denken aan Hitler.”

Naast de verplichte, meer formele uitleg bevatte de workshop ook een informeel gedeelte. Er moest volgens Abicht immers gediscussieerd worden. Tijdens zijn betoog, maar ook nadien. Drie kwartier werd gereserveerd voor debat, iets wat het publiek wel wist te appreciëren. Om het wat gezelliger te maken vroeg Abicht trouwens of iedereen even zijn of haar koor wou vermelden, zodat het contact persoonlijker werd. Dat dit niets essentieel bijdroeg aan het gesprek deed er eigenlijk niet toe, close-contact was belangrijker.

Gesmokkeld

Opvallend binnen het betoog was de hoeveelheid voorbeelden. Abicht kon wel voor elk mogelijk sociaal onrecht een persoonlijke situatie bedenken die ermee verband hield. Zo was zijn dochter op een AIDS congres geweest: “Met het geld dat nu al is uitgegeven aan de oorlog in Irak kunnen alle patiënten...” Hij heeft zelf ook jaren bij de Maya's gewerkt en hun sociale situatie doorgrond: “We zijn eigenlijk met ons gat in de boter gevallen”. Meer in het kader van het solidariteitskoor vertelde hij dat hij samen met een kloosterzuster voor de Sandinisten geweren had gesmokkeld; van dan af hing het publiek

echt aan zijn lippen.

Dat er citaten van Kant en Brecht zouden vallen bij deze linkse rakker was te verwachten, maar dat er uit het woordenboek van de ex-DDR zou worden geciteerd, had eigenlijk niemand voorzien, laat staan dat Abicht het boek in kwestie

nog op zijn boekenplank had staan. De linkse reputatie klopte dus perfect. De workshop in zijn geheel werd eigenlijk mooi samengevat in een citaat van Abicht uit een song van Tom Learder: “They won all the battles, but we had the good songs.”

Bart Braem

Met volledige overgave stort dit koorlid zich in de diepte van de teksten. (foto kd)

De awareness-week

Een week lang werd er gepatrouilleerd, werd er verzetsradio gemaakt, werd er bericht over oorlogsslachtoffers, werd er kortom getracht toch nog even langer stil te staan bij oorlog, agressie en geweld dan het gebruikelijke, begrijpende knikje.

Alle registers werden opengetrokken om ‘de student’ te bereiken: van een kwis tot een solidariteitsmaal, om te eindigen bij een TD. Hoewel de meridiane zatzak waarschijnlijk geenszins beseftte dat hij aan het drinken was op de gezondheid van de Balkanactie, steunde hij toch maar de wederopbouw van een door burgeroorlog gemismeesterd gebied. Hij was zelfs in de mogelijkheid om het opzet en de werking van de Balkanactie zelf te ontmoeten. Dat was dan weer het opzet van radio bombombombardement, 87.65 FM. Een veritabel radiostation voor een week waar de verschillende onderwerpen meer uitgebreid aan bod kwamen. Het

organiserende USOS had tevens een weddenschap afgesloten met ‘de proffen’. De pikken van deze vogels moesten een schoon getal overschreiden alvorens de geleerden hun beurs zouden openen ten voordele van het goede doel. Het dartsen bleek een topsport binnen de sector van de ontwikkelingsamenwerking.

Propaganda werd er ten overvloede gemaakt, met dichtende zandzakjes voorop. In zoverre dat men zich genoodzaakt zag een discussie te organiseren over de rol van propaganda in oorlogsvoering. De uitkomst was vrij ontnuchterend: alle kampen verspreidden dusdanig veel propagandistische berichten dat de objectiviteit van eender welk medium in vraag kon worden gesteld. De miserie wordt in oorlogstijd immers evengoed gecamoufleerd als de Agora dat tijdens de awareness-week was.

Thomas Vanhees

Master in filmstudies en beeldcultuur

start van een nieuwe richting

Het idee van een meer theoretische opleiding die betrekking heeft op films broeit al lang in onze samenleving. ‘Vanaf het moment dat ik hier werkte, kwamen er studenten aan mij vragen of je ergens filmstudies kunt volgen.’ zegt Luc Pauwels, professor aan de faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen. ‘Vroeger bestonden er opleidingen waarin het medium gedeeltelijk aan bod kwam, maar deze opleidingen zijn in de loop van de jaren een stille dood gestorven.’ Een echte opleiding Filmstudies is er in Vlaanderen dus nooit geweest. Maar daar komt nu verandering in...

Take 1

Vanaf oktober 2003 kunnen alle geïnteresseerde film liefhebbers hun honger komen stillen aan de UA. Alle geïnteresseerden? Wel, toch bijna. Aangezien het om een GAS-opleiding (Gediplomeerde Aanvullende Studie) gaat, zullen enkel universitair opgeleiden en mensen met een diploma hoger

onderwijs lange type (HOLT) toegelaten worden. Na de hervorming van het onderwijs (de u allen welbekende BaM-structuur), zal de opleiding aangeboden worden aan alle studenten die reeds een academisch Bachelor-diploma op zak hebben. Het aantal toekomstige filmcritici, onderzoekers in de beeldcultuur, enzovoort wordt beperkt tot 50 à 60. Indien het aantal inschrijvingen deze limiet overschrijdt, zal de toegangsdrempel verhoogd worden.

De film liefhebbers worden dan gevraagd een CV en een motivatiebrief in te dienen. Vooral deze laatste zal doorslaggevend zijn bij de selectieprocedure. Voorkennis is dus geen vereiste, een gezonde dosis motivatie volstaat.

Take 2

De opleiding Master in de Filmstudies en Beeldcultuur zal voornamelijk van theoretische aard zijn. Hierbij wordt

uiteraard niet voorbijgegaan aan de essentie van de richting: de film op zich. Naast deze theoretische basismodule kunnen studenten zich van hun creatieve kant laten zien in één van de aangeboden seminaries. Professor Pauwels benadrukt dat het niet de bedoeling is dat de studenten leren regisseren noch

monteren. Deze technieken worden reeds aangeboden door verschillende hogescholen in Vlaanderen en het is allerminst de bedoeling deze

richtingen voor het hoofd te stoten. Bij de nieuwe opleiding draait het vooral om filmwetenschap en inzicht in diverse soorten beeldmateriaal. Na enkele jaren zou de studie verder uitgebreid kunnen worden naar het domein van onder andere televisie, non-fictie-films en stripverhalen.

Het merendeel van de colleges zal gegeven worden door externen die zich reeds lange tijd bezighouden met het medium

film. Ook enkele professoren van eigen bodem zullen zich engageren voor deze nieuwe studie. Laatstgenoemden werden onder andere gecast uit de faculteiten Letteren & Wijsbegeerte en Politieke & Sociale Wetenschappen.

De lessen zullen in de eerste plaats gegeven worden op het Ufsia. Daarnaast zullen er waarschijnlijk ook lessen doorgaan in de zalen van het Filmmuseum – daar gaat de monopoliepositie van Leuven – en in het Museum voor Fotografie aan de Waalse Kaai. Het voordeel hiervan is dat men een directe toegang zal hebben tot zowel oud als recent beeldmateriaal.

Take 3

Het concreet programma bestaat uit twaalf vakken waarvan acht algemene, twee keuzevakken, een seminarie en een thesis. De duur van de opleiding is in principe een jaar maar kan gespreid worden over een periode van twee jaar. De lessen worden gegeven in dagonderwijs, maar de mogelijkheid bestaat dat er enkele vakken gegeven zullen worden

“Er zullen ook lessen doorgaan in de zalen van het Filmmuseum en in het Museum voor Fotografie.”

in de zogenaamde schemerzone, tussen 17u00 en 19u00, zodat ook de werkende medemens de mogelijkheid krijgt enkele cursussen mee te pikken.

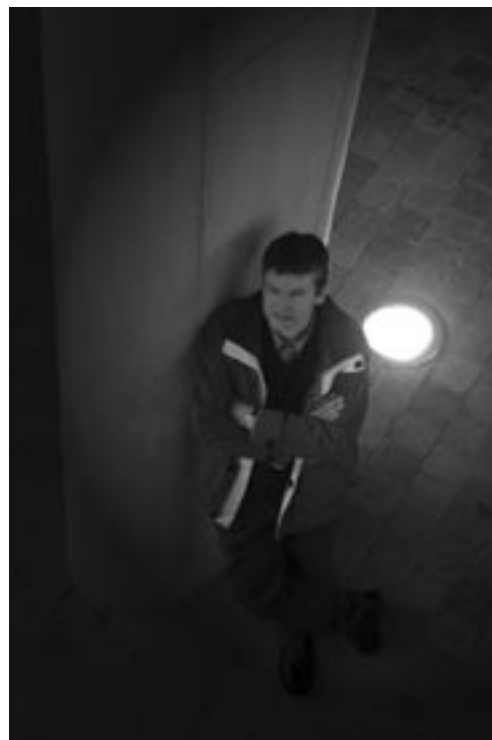
Om een beter idee te krijgen van wat de vakken effectief inhouden, geven we nu even een snapshot uit het vakkenpakket. Wat dacht je van de volgende vakken?

Cultuur- en mediatheorie (basisvak), een overzicht van cultuursociologische benaderingen en een analyse van de media met aandacht voor onder andere de spektakelmaatschappij, tv-cultuur, cybercultuur en hoge versus lage cultuur. Bovendien worden processen zoals modernisering en postmodernisering besproken. Enig idee wat McDonaldisering is?

Film en literatuur (keuzevak), een vak dat betrekking heeft op het onderzoek naar de vertaalbaarheid van het ene tekensysteem in het andere. Vervolgens wordt aandacht besteed aan de wisselwerking tussen film en literatuur, wordt geanalyseerd hoe men een geschreven tekst filmisch vertaalt en wordt de vraag gesteld hoe cineasten inspiratie zoeken bij schrijvers. Zouden Romeo en Juliette ook van de partij zijn?

Audiovisuele vertaling en ondertiteling (seminarie), een seminarie dat bestaat uit twee luiken: een theoretisch en een praktisch. Eerstgenoemde heeft betrekking op onder andere de verschillende vormen van filmvertaling en de historische

achtergrond. Het praktische gedeelte is gewijd aan ondertiteling: de studenten mogen zelf aan de slag. Ook Fransen, Duitsers en Portugezen zijn welkom.

Take 4

Aangezien de belangstelling voor de opleiding erg groot is, werd dit jaar reeds een postacademische vorming (PAVO) georganiseerd. Deze inleidende cursus bevatte vier vakken die ook volgend jaar opnieuw aan bod zullen komen. De dertig studenten die zich reeds inschreven zonder dat de richting gepromoot werd, hebben voor deze vakken alvast een vrijstelling op zak.

Take 5

Voor meer informatie omtrent de opleiding Master in de filmstudies en beeldcultuur kan u binnenkort even inzoomen op de

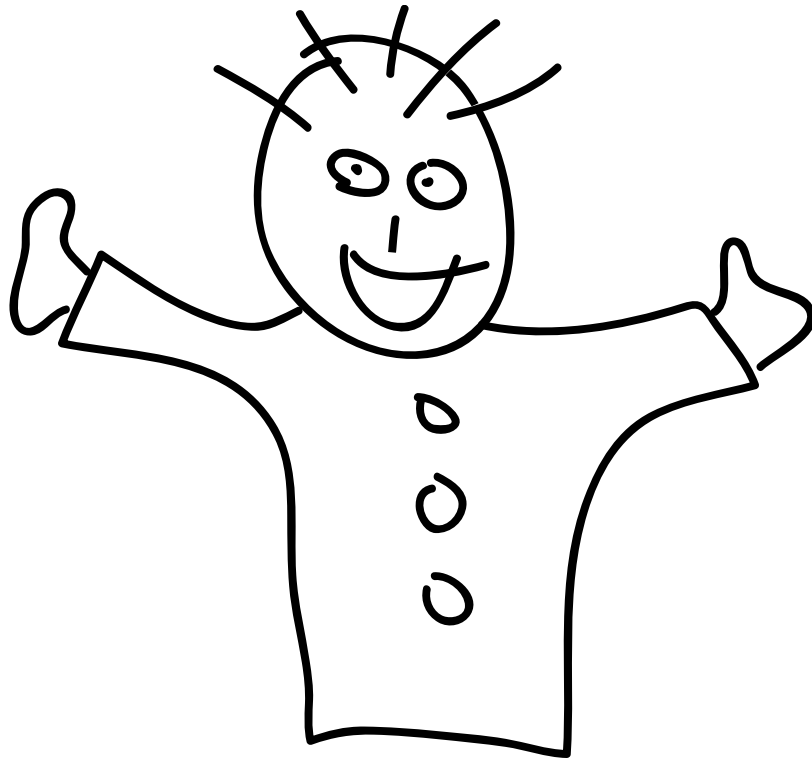
UA-webstek (het u allen welbekende <http://www.ua.ac.be>). Ook zullen er in de nabije toekomst folders beschikbaar zijn en zal de studie voorgesteld worden op een info-avond.

*Marjolijn De Backer,
Ann Fransen
& Valérie Wechuysen
foto's Kelly Dorekens*

Cut

Wij danken professor Luc Pauwels voor de medewerking en informatie.

Ik ben écht hopeloos! U niet?

Doe mee, aan de eerste dwars-illustratorenwedstrijd.
Win, en wel de begeerde plaats van huistekenaar.

Zend uw schetsen of afgewerkte minimeesterwerken naar
dwars@ua.ac.be, of kom langs op de redactie,
elke woensdag om 20u00: Lange Nieuwstraat 55.

Succes.

la Wallonie, douze points

Flanders, twelve points

Het kan niet gemakkelijk zijn om erop toe te zien dat de staat veilig scheidt. Het voorgaande verwordt een schandelijk eufemisme in aanlooptijden naar het Eurovisiesongfestival. Dan dienen Koen Dassen en x-aantal anonieme regenjassen hun zintuigen extra te scherpen, om ervoor te zorgen dat la Belgique haar zuivere naam in de verf kan zetten, moest men finishen in de voorpost van het Eurovisiesongconcours.

Wij, alle 10.309.725, moeten immers toegeven dat het toch relatief gênant was toen we vorige keer de hoofdvogel afschoten. Ter herinnering, 1986: Sandra Kim met de meezinger 'J'aime, j'aime nazi'. Urban trad, de groep die het vaderland dit jaar zal vertegenwoordigen, moest eerst afrekenen met het Eurovisiesongreglement dat hen verplichtte te snoeien in het aantal groepsleden. Vervolgens komt na grondig onderzoekswerk van de Gestapo aan het licht dat Soetkin Collier een Vlaamse leeuw is, die voorheen wel eens durfde klauwen in extremistische middens. Koen kon het zich al levendig inbeelden dat Soetkin tijdens de prijsuitreiking een of andere Hitlergroet zou placeren.

Bijgevolg informeerde hij de RTBF en Waals media-minister Richard Miller. Richard kon dit niet laten gebeuren. Desnoods zou hij zich artificeel

laten kneden zodat hij in ware Dana International-stijl een interpretatie zou kunnen brengen van wat Keltische Muziek in Wallonië teweegbrengt.

De RTBF wil dit jaar echter een professioneel gezelschap naar Riga sturen. Dan lijkt het meer opportuun te gaan snorren in de visvijver van Idool 2003. Wat daar kan worden opgevist gaat van flapperende dumbo's tot praatzangerige, verwelkte engelen. Misschien is het aangewezen om de lacune op te vullen met exotische podiumbeesten?

Kwestie van een duidelijk signaal te zenden naar het zootje onverlaten dat stiekem hoopte een arisch accent pur sang aan de hoogdag van het Europese lied te kunnen geven. De kans is in dit scenario niet onbestaande dat er allochtone kandidaten zijn, die Nederlandse les krijgen van Soetkin Collier. Zij zal hen ongetwijfeld discriminerende one-liners bijbrengen zoals: "Met mijn tamtam-optreden hoop ik nog lange tijd het Klein Kasteeltje uit te verkopen, alvorens in het Sportpaleis Clouseau uit de geschiedenisboeken te spelen". Koen en Kris hebben tenslotte al furore gemaakt op het Eurovisiesongfestival!

Thomas Vanhees

Klatterend theater

Theater met kinderen is niet altijd even gemakkelijk. Het is 'helemaal anders en verschietelijk,' aldus actrice Sien Eggers in een interview naar aanleiding van Aangesproken, de as en de boter, een stuk waarin één van haar collega-actrices - jawel - een jong meisje was. Kinderen zijn immers geen volwassen acteurs en kijken vaak helemaal anders tegen het fenomeen theater aan. Toch zijn er veel toneelgezelschappen voor kinderen en jongeren. Eén ervan is 'Stromend Water' uit Borgerhout.

'Stromend Water' richt zich op kinderen en jongeren tussen acht en zesentwintig uit alle lagen van de bevolking. Het gezelschap bestaat ondertussen negen jaar en in die tijd is het aantal spelers gestegen van zeven naar tachtig. Omdat ze met zovelen zijn, worden ze in drie groepen onderverdeeld. De jongste acteurs (van acht tot twaalf jaar) zijn ingedeeld in vier 'WoelWaters', toneelgroepen die best te vergelijken zijn met buurtgezelschappen. Kinderen uit Berchem, Borgerhout, Dam of Stuivenberg krijgen immers de mogelijkheid dicht bij huis, vaak in hun eigen wijk, toneel te spelen. De tieners (tot vijftien jaar) zijn verenigd in 'VuurWaters'. Zij komen enkel samen in Stuivenberg en zijn minder wijkgebonden. De oudsten (van zestien tot zesentwintig) vormen 'Ogazeuz' en zijn als jeugdwerking aan het Toneelhuis verbonden. 'Stromend Water' is dus eigenlijk meer dan zomaar theater maken met kinderen en

'Stromend Water' is dus eigenlijk meer dan zomaar theater maken met kinderen en jongeren: het is een zogenaamd socio-artistiek project.

jongeren, zo licht Johan Buytaert, artistiek leider van dit gezelschap, toe: het is een zogenaamd socio-artistiek project. Zo'n project heeft niet alleen een afgewerkt product, maar ook een maatschappelijk doel voor ogen: de begeleiders proberen hun doelgroep tijdens het productieproces nog iets extra bij te brengen, vaak sociale vaardigheden, zoals op tijd komen, je volledig inzetten, durven, volhouden... 'Stromend Water' wil 'hun' kinderen stimuleren om niet alleen met mensen uit hun eigen buurt op te trekken, maar ook met anderen. Daarom komen de oudere groepen niet meer in hun eigen wijk samen, maar op een centraal gelegen plaats. Verder ligt bij die oudere groepen de klemtoon minder op het sociale en meer op de artistieke waarde van datgene wat ze brengen. Buytaert probeert alle groepen van 'Stromend Water' sociaal evenwichtig samen te stellen om conflicten te vermijden. Hij zorgt voor een evenredig aantal allochtonen en autochtonen

en kinderen uit alle lagen van de maatschappij. 'Stromend Water' werft zijn leden dan ook op een bewuste manier: ze beogen immers een evenwichtige en creatieve groep. Het werven van de jongste acteurs gebeurt meestal via scholen en sociale organisaties, bij de oudsten gaat dit meestal via mond-aanmond reclame. Buytaert benadrukt dat 'Stromend Water' geen kinderwerking is die toneel speelt. Niemand is verplicht om bij hen theater te spelen. Voorwaarde is dat jongeren geïnteresseerd zijn in het medium en er zich voor willen inzetten. Om dit alles in goede banen te leiden, beschikt 'Stromend Water' over een vast team van vier mensen. Ook zijn er nog een aantal freelancers in dienst als begeleider, grafisch vormgever, schrijver en scenograaf. Ze kiezen en bewerken vooral verhalen uit de wereldliteratuur. De voorbije jaren werden zo onder andere

The Picture of Dorian Gray, de Trojaanse oorlog en De verhalen uit duizend en één nacht gebracht. Nu is men echter van plan een andere weg in te slaan. De jongeren gaan zelf aan de slag met tekstmateriaal. Zo herwerken de acteurs van 'Ogazeuz' Oom Wanja, Peer Gynt en MacBeth, drie stukken die in april in Studio Tokio (het tweede plateau van het Toneelhuis op het Zuid) zullen opgevoerd worden. De eerstvolgende voorstellingen vinden plaats op 29 en 30 maart. De Vuurwaters spelen dan Guapo, een stuk over tango en de Grote Liefde. Een aanrader!

Veerle Van den Broeck

Voor meer informatie en tickets kan je terecht op het nummer (0486) 03 62 59 (ma-vr: van 10-17u). Je kan ook een e-mail sturen naar stromendwater@pi.be. Studio Tokio, Verlatstraat 20-22, 2000 Antwerpen, www.studiotokio.be

Als u van dat softe 'nieuwe man'-gedoe genoeg hebt

A hooligan sport, played by gentlemen

Het moet rond 1800 geweest zijn toen de voetballers van de schoolploeg uit Rugby, een plaatsje in hartje Birmingham vlakbij Shakespeares geboortedorp, besloten het traditionele spelletje wat ruiger te maken. Geen gedoe meer met slechte controles of met het doorschuiven van een bal op het natte gras. En nu je het zegt, ook niet echt meer met een bal, eerder een ovale variant. Gooien naar elkaar, maar dan enkel achteruit, en voorts vooral lopen, roepen, tackelen en getackeld worden. Waar de gemiddelde

basketspeler met een verstuikt vingerkootje in de rechterpink zeven weken out is, en de doordeweekse tenniser niet buiten komt als het even regent, laat een beetje rugbyer aan de zijlijn gauw een gekloven wenkbrauw dichtnaaien om daarna met een woeste blik in de ogen en hernieuwde passie verder te spelen. Rugby is gereguleerd hooliganisme en gewelddadig amusement. Rugby onderscheidt de mannen van de jongens. Rugby is koning.

Binnenkort, dat is volgend academiejaar, verwelkomt de UA haar eigen echte rugbyteam. In een mum van tijd zal de achterstand met de Leuvense collegae weggewerkt zijn en dra staan de Antwerpse rugbyers helemaal

bovenaan. Maar eerst iets over rugby zelf, voor velen waarschijnlijk enkel bekend van woeste zondagvoormiddagen bij de scouts.

Rugby lijkt op voetbal. Twee ploegen van vijftien trachten de 'bal' over de achterlijn

van de tegenstander te lopen. Zoiets heet een 'try' en levert vijf punten op. Na een try kan het scorende team de vijf punten opdrijven naar zeven door de bonus kick (die gegeven wordt vanop de plaats waar de doelpuntenmaker begon te lopen)

tussen de twee hoge palen te trappen. Zo'n kick kan ook gewoon tijdens het spel gegeven worden, en levert dan drie punten op.

De speler met de bal heeft maar één doel: zoveel mogelijk terreinwinst boeken door naar voor te lopen, tackels te ontwijken en na een tackle toch nog verder te worstelen. Een pass naar je medespeler kan enkel achteruit en daarna mag je zelf niet meer getackeld worden. Op het eind wint het team met de meeste punten, da's niet onlogisch.

Keihard, maar fair

Wat waarschijnlijk het meest tot de verbeelding spreekt is de rugbybal zelf. Een bal, denken wij, is rond. Wat men bij het rugby gebruikt is een soort langgerekt ei. Wie zegt dat daarop nog nestels hangen, kan maar beter nu beginnen weglopen. Die nestels komen uit het *American Football*, en recentere variant van rugby waarvoor iedere rugbyspeler smalend zijn neus ophaalt. Geen nestels

Uit de oude doos: de Antwerp Midgets in de jaren '80.

(eigen foto)

us. Wel ovaal en daarvoor is een reden: met de bal wordt immers vooral gelopen maar af en toe getrapt. Rugby is voor de meesten onder ons vooral hard tegen elkaar aan lopen, woeste blikken van breedgeschouderde spelers, afgescheurde oorschelpen en bloedend tandvlees, en dat is het ook een beetje. Keihard, maar wel fair.

Antwerp Midgets

De sportdienst van onze universiteit heeft gelukkig oor gehad voor het idee van Ken Lambrechts (eerste licentie rechten) om aan

onze universiteit een rugbyploeg de kans te geven. Maar de UA zet daarmee niet helemaal een stap in het onbekende. Ooit bestonden immers de *Antwerp Midgets*. We schrijven 1981. Guy Geerts, toen TEW-student aan het RUCA start samen met Eric Loquet (geneeskunde) het eerste Antwerps universitair rugbyteam. Ze kregen de bijnaam 'Midgets' mee. Het duurde tot 1986 voor de ploeg haar eerste titel vierde: universitair kampioen, vóór de eeuwige concurrenten uit Leuven. Verrassend aan de Midgets was dat de ploeg toen al bestond uit studenten van de drie campussen en dat naast

Antwerpse studenten ook een aantal in Antwerpen studerende Nederlanders de ploeg vervulde. Maar zoals vaak met dergelijke enthousiaste initiatieven, verwatert het vuur naarmate meer spelers van het eerste uur de schoenen aan de haak hangen. Niet dat de Midgets niet meer bestaan, dat niet. De ploeg stopte in 1992 als universitair team maar de oude ploegmaats bleven als de "Antwerp Midget Old Boys" wedstrijden spelen op invitatie en in de veteranencompetitie.

Heroïsche gevechten

De nieuwe UA-rugbyploeg start met een gelijkaardige ambitie. Ook zij wil graag universitaire titels behalen, ook zij wil graag een vaste waarde worden in het Belgisch rugbylandschap. Duels als die tussen Oxford en Cambridge bij het roeien zullen binnenkort overschaduwd worden door heroïsche gevechten van UA tegen Leuven of tegen de Zeevaartschool. Toch is er meer. Voor nieuwe sterke (en dat mag u gerust letterlijk nemen) man

Ken Lambrechts is het creëren van een typische gezellige rugbysfeer minstens even belangrijk. Zoals zijn voorgangers bij de Midgets de eerste jaren vooral uitblonden in sfeermaken op en naast het veld, wil hij opnieuw eerst trachten een groep gemotiveerde studenten rond zich te krijgen. Een groep die graag rugby wil spelen, maar vooral graag plezier maakt voor en na de wedstrijd.

Wie zich geroepen voelt, de benen voelt tintelen en ervan overtuigd is dat hij zijn mannetje kan staan tussen vier kalklijnen met twee immense doelen, moet vooral niet twifelen. De jonge ploeg zoekt immers nog veel krachten voor ze volgend academiejahr definitief van start gaat.

Matthias Debruyne

<http://www.antwerpse-universitaire-rugbyteam.tk/>
A-U-R@pandora.be

Soek aan de Stroom

anno 2043: een zins(be)goocheling

Reeds sinds 2002 in uw maandblad: de glorie van Antwerpen. Een lofzang op haar grootste, stoutste en duurste dromen. De Lode, Bob en Leona'tje, ze wilden zo graag ... maar 't Stad is een boerengat gebleven. Dromen zijn bedrog.

En toen, in het jaar 2003, veranderde alles... "Een Bolleke onder den toren, da zou me na smoaken, se." Jammer maar driewerf helaas, tijdens de ramadan geen bier in ons blaas. Hoe is het in allahsnaam ooit zover kunnen komen?

Dierbare zoekgenoten, voor zover we ons nog kunnen herinneren, was er eens een oliedomme Texaan die zonodig oorlogje moest gaan spelen in Tweestromenland. Wat vernietigende campagnegelden terugstorten op de mensenmassa's in Bagdad en binnen de tien dagen zou de ganse wereld - wat dat dan ook weze - in plichtsbewuste vervoering de Amerikaanse cowboy-hielen likken. En de grijnzende Texaan zou voor God,

Amerika en vooral zichzelf pootjebaden in een oliebron. Doch, rechtstreeks op de beeldbuis draaide het anders uit.

De Arabische broeders trokken aan één waterpijp en de bewapende hoogmoed kwam voor de val. Het verre Westen werd wederom als primitieve schurken- en boerenstaat gecultiveerd; het afgeleefde Europa werd in een sluier weggemoffeld.

Helder staat ons nog voor de bijziende ogen, waarde sinjoren, hoe onze trotse havensoek er als de schapen bij was om zich te assimileren en zo centrum van de wereld, zij het dan ook een islamitische, te blijven. Bereids in het jaar des Heeren 2002 was in de slag om de Turnhoutsebaan een eerste stap richting Mekka gezet. Jahjah, een duistere bende smeeet toen de fundamenten van ons mohammedaanse stadsbeeld door winkelruiten en blauwzwart verzet.

Met de losgewrikte stenen werd zo niet alleen de sinjoor bekeerd, maar verkreeg ook onze schone kathedraal eindelijk haar tweede toren ofte minaret. Om de vijf botten schalt sedertdien ons godsdienstig oproepingsbevel over de Groenplaats, alwaar thans de toegangen

der ondergrondse vehikelstalplaats tevens als dubbele Ka'aba fungeren.

Op de straathoeken waken gesluisde lievevrouwebeeldjes erover dat geen mens (lees: man) op straat het varken uithangt; of nog erger: er één opeet.

Voor den oorlog was alles beter, althans, toen waren bollekes en frieten nog dagdagelijkse realiteit, ramadan of niet. Nu zijn er zelfs geen couscousskoten die in de negende maand van de nieuwe kalender voor zonsondergang hun deuren openen.

Doch, niet alles is kommer en kwel.

Elke sinjoor heeft nu werk: hij kan naar hartelust pijpen en tankers vullen of vrijelijk vreemdgaan en als gastarbeider gaan boren in de Heilige Woestijn. De werklust was nog nooit zo groot daar we van het werk voor een appel en een ei benzine voor onze bliken liefste op wielen krijgen. Bovendien verstaan ze ons, aangezien Arabisch eerste, tweede en derde wereldtaal is, en Antwerps een algemeen aanvaarde vloek- en handelstaal, nu helemaal overal.

Ook aan de toeristen uit het Midden-Oosten is gedacht: zij kunnen doen alsof ze thuis zijn en per kameel een ritje maken over den Boulevard, die toch nooit dichtgelegd geraakt zou zijn en dus maar ineens voorgoed als verzand gebied werd ingekleurd. Nu vraagt u zich af: wat met de trotse monumenten onzer historie? Voor zover die er nog waren, zijn ze allen min of meer behouden. Arabieren zijn geen Amerikanen, die smijten geen cultuur plat; ze zetten hem enkel naar hun hand. Brabo Bin Laden staat nog immer op zijn plaats en werpt tot in lengte van dagen de terreur in de Stroom. Zo is alles en iedereen geassimileerd. Slechts één symbool blijft (voorlopig) nog volledig onveranderd overeind: Amerika en stadsbeeld vergaan, maar de ijzeren noodbrug zal immer blijven staan.

Mati & Waldo

Wij smoorden de drugswet

Op 13 februari werd in de Kamer de nieuwe en tevens vrij omstreden drugswet goedgekeurd. Het laatste woord over dit geval is nog lang niet gezegd. Dat dit nieuwbakken wetkundig gewrocht geen greintje luciditeit in zich draagt, was te merken aan de golven kritiek die de opstellers ervan te verduren kregen. We polsten weerom de militante

medewerkers van dit blad om dit al dan niet gevaarlijke akkefietje van paars-groen beargumenteerd te wikken en te wegen. Drugs is immers een thema dat vooral jongeren en dus ook ons studenten sterk aanbelangt.

De nieuwe drugswet is misschien wel één van de meest bekritiseerde wetten die deze regering in haar ambtstermijn wist te realiseren. Op dinsdag 13 februari was het zover. De groenen die voor het grootste deel het auteursrecht van deze wet mogen opeisen werden massaal gesteund door hun coalitiepartners. Het debat eindigde met de goedkeuring van de wet (oppositie-meerderheid 40-75). De nieuwe drugswet regelt het persoonlijke gebruik van cannabis.

Het is maar de vraag of deze wet nu werkelijk aan de volkswil tegemoetkomt.

Het is voortaan toegestaan dit (genots)middel te nuttigen, weliswaar buiten het bereik van minderjarigen en niet op problematische wijze. Minister van justitie Verwilghen spreekt van problematisch gebruik als men meer dan 5 gram cannabis op zak heeft. Een kleine weegschaal zal in de toekomst dus deel moeten uitmaken van de basisuitrusting van een agent. Genoteerd mijnheer Lamine? Volgens de wet moeten de pakkemannen er tevens over waken dat geen enkele potroker een grotere cannabisooft heeft dan voor zijn of haar persoonlijk gebruik nodig is. Het kweken van cannabisplantjes wist men

met deze laatste regel dan ook min of meer aan banden te leggen, hoewel het moeilijk te bepalen valt hoe groot de dosis voor iemands persoonlijk gebruik mag zijn. Stel nu dat je gecontroleerd wordt wanneer je oogst meer dan 5 gram bedraagt. Een mens moet maar pech hebben. Vanuit het paars-groene perspectief zou men deze wet uiteraard als een overwinning kunnen beschouwen, hoewel men in dat geval best de ogen sluit voor de karrenvrachten binnenlandse en buitenlandse kritiek die er achteraf tegenaan werden geworpen.

Criticasters van heinde en ver

Het is maar de vraag of deze wet nu werkelijk aan de volkswil tegemoetkomt. Onmiddellijk na de stemming van voornoemde wet stond het parlementaire halfroed in rep en roer door het luidruchtig protest van het Comité "Ouders tegen drugs". De actievoerders, veelal bezorgde grootouders, werden genadeloos van de publiektribune

geschopt. Ook de wijze opmerking van DeCruo, die zich momenteel nog kamervoorzitter mag noemen: "zijn de duiven hier neergestreken of wat?" kon blijkbaar door de beugel. Iets genuanceerdere opmerkingen kwamen uit het christen-democratische kamp. De CD&V verwijt de liberalen een wettelijk verankerd gedoogbeleid inzake cannabisgebruik te hebben gerealiseerd, terwijl ze de indruk probeerden te wekken dat de nieuwe drugswet juist een strengere beregeling zou voorzien. Stefaan de Clerck kondigde op de commerciële TV-zender reeds aan dat de CD&V voetstoots komaf zou maken met deze drugswet, wanneer ze deel uitmaken van de volgende regering. Voorts heeft Agalev zich weerom van haar hypocrietste kant laten zien. U herinnert zich vast hun venijnig protest tegen de tabaksreclame? Toen ging de volksgezondheid boven alles. Wanneer blijkt uit wetenschappelijk onderzoek dat cannabis tweemaal schadelijker is dan gewone tabak kan men de consequentheid van de groenen gerust in twijfel trekken.

Minister van justitie Verwilghen spreekt van problematisch gebruik als men meer dan 5 gram cannabis op zak heeft.

Het schadelijkste gebruik van cannabis is trouwens het roken van een joint. Dat neemt echter niet weg dat cannabis ook zijn goede kanten heeft. Het product kent enige toepassingen in de geneeskunde als pijnstillend en kalmerend middel. Over dergelijke toepassingen is spijtig genoeg niets in de wet opgenomen, wat niet wegneemt dat mensen die cannabis écht kunnen gebruiken wel van de wet kunnen profiteren. Ook buiten onze landsgrenzen werden er kritische bedenkingen bij de nieuwe drugswet geplaatst. De International Narcotic Control Board in Wenen keurde ons drugbeleid ten zeerste af. Volgens de VN is het risicovol het gebruik van klein spul toe te laten, aangezien de kans om zwaardere middelen later te legaliseren dan aanzienlijk groter wordt. Dat was zeker geen mis te verstane blam. Onze militante studenten krijgen nu alle ruimte om deze stelling bij te treden of te verwerpen.

*Tomas Verachtert
m.m.v. Kristof De Pooter*

“Drugsbeleid is in de eerste plaats een zaak van volksgezondheid, niet van justitie.”

“Het positieve aan het cannabisbeleid in de nieuwe drugnota is vooral dat er nu eindelijk een beleid is. En ondanks de verwarring die erover gezaaid is, is het een vrij duidelijk beleid. Inhoudelijk is het ook een stap in de goede richting. Het houdt de erkenning in dat cannabisgebruik maatschappelijk meer en meer aanvaard wordt en niet noodzakelijk tot problemen leidt. Maar laat ons er geen doekjes om winden: geen enkele drug of genotsmiddel is onschadelijk. En ze zijn ook niet weg te denken, laat staan in het parlement weg te stemmen. Het is dan ook noodzakelijk dat de overheid zich ermee bezig houdt.

Jong Agalev pleit reeds lang voor een *redelijk* en *realistisch* drugsbeleid. Het huidige beleid gaat reeds in die richting, maar schiet toch nog op een aantal punten tekort. Zo lijkt een minimumleeftijd van 16 jaar ons realistischer dan de huidige grens van 18 jaar, die midden door de groep jongeren snijdt die uitgaat, festivals bezoekt, enz. 16 is ook de leeftijd waarop dit wettelijk allemaal mag en een leeftijd

waarop je doorgaans weet wat je doet.

Ook blijft het gebruik van cannabis in de strafwet en blijft elk gebruik door minderjarigen strafbaar. Nochtans zijn “voor jonge cannabisgebruikers de gevolgen van juridische tussenkomsten dikwijls negatiever ... dan de gevolgen van het gebruik op zich” (Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen), m.a.w. door cannabisgebruik te criminaliseren, maakt men het probleem alleen maar erger. Drugsbeleid is in de eerste plaats een zaak van volksgezondheid, niet van justitie. Wij pleiten er dan ook voor dat cannabisgebruik uit het strafrecht wordt gehaald. Net zoals voor alcohol is een goed informatie-, preventie- en opvangbeleid prioritair. Wie een drugsprobleem heeft – jong of oud – moet worden geholpen en niet gestraft.”

*Ewoud Roes
Aanvullende Studie Internationale Politiek
Jong Agalev*

“Een gedoogbeleid brengt trouwens enorm veel en onbekende risico’s met zich mee, kijk maar naar Nederland.”

“Door de nieuwe drugswet gaan we van een principiële ‘neen’ tegen drugs, naar een gedoogbeleid. Individueel gebruik door meerderjarigen wordt toegelaten op voorwaarde dat het niet gaat om problematisch gedrag en dat het geen overlast scheidt. De regering geeft hiermee het signaal dat het er niet toe doet of drugs slecht of goed zijn, zolang je de ander maar niet schaadt. Dit is een filosofie van absolute vrijheid die weinig of geen bescherming biedt voor kwetsbare mensen; een visie op mens en samenleving die niet strookt met die van de christen-democratie. Een gedoogbeleid brengt trouwens enorm veel en onbekende risico’s met zich mee, kijk maar naar Nederland. Daar is men er nog steeds niet uit wat de gevolgen zijn voor gezondheid en veiligheid, maar het is duidelijk dat die niet positief zullen zijn. Men denkt er zelfs sterk aan om het gedoogbeleid terug te schroeven. Op dat moment moeten wij hier het natuurlijk invoeren. De overheid stuurt een verwarrende

boodschap de wereld in: we raden je af om het te doen, maar er komt geen reactie als je het toch doet. Dit is niet geloofwaardig en heel het preventiebeleid wordt hierdoor ondermijnd.

Het is ook hypocriet: je mag individueel wel cannabis hebben en gebruiken, maar de vraag blijft dan hoe men er aan moet geraken. Zullen we de handel ook legaliseren en coffeshops installeren, met alle gevolgen van dien?

Dat de regering 4 jaar heeft geruzied over deze drugswet, gaat mijn petje te boven. Als ze in die tijd inhoudelijk met drugsbeleid waren bezig geweest, had drugspreventie nu niet veel te weinig middelen gehad en waren de wachtlijsten voor drugsverslaafden die zich willen laten behandelen korter geweest. Dan doe je tenminste iets nuttig.”

*Caroline Deiteren
lid JONG-cd&v
studente eerste lic rechten*

“De N-VA is klaar en duidelijk: wij willen druggebruik niet legaliseren.”

“Het drugsbeleid van de paars-groene regering vormt eigenlijk een typevoorbeeld van hoe het zeker niet moet. Al jaren rollen de verschillende partijen hierover al vechtend over straat. Uiteindelijk heeft de regering een besluit genomen, maar niemand weet nu eigenlijk nog wat mag en wat niet mag. Als je het aan een politicus van Agalev vraagt dan krijg je een heel ander antwoord dan wanneer je diezelfde vraag aan een minister van de VLD stelt. Zo weet niemand nog iets.

De N-VA is klaar en duidelijk: wij willen druggebruik niet legaliseren. Waarom? Omdat je anders elk middel verliest om op te treden tegen probleemgebruik, al was het maar om de betrokkene tegen zichzelf te beschermen. Wij vinden heus niet dat een jongere die betrapt wordt op een jointje de gevangenis in moet en wij vinden evenmin dat het gerecht en de politie zich moeten bezig houden met het opsporen van gebruikers van cannabis of andere softdrugs.

Bovendien geef je als overheid, wanneer je druggebruik legaliseert, het signaal dat drugs mag en kan. Daarenboven is de huidige regeling toch wel wat hypocriet: je mag softdrugs gebruiken, maar je mag het niet kopen van een dealer.

Ja, het klopt dat er al twee drugs wettelijken sociaal aanvaard zijn: alcohol en nicotine. Maar dat wil toch niet zeggen dat er nog maar eentje moet bij kunnen? Wij vinden dat de overheid meer inspanningen moet leveren om het gebruik van de reeds aanvaarde en gelegaliseerde drugs terug te dringen. Het medisch gebruik van bepaalde softdrugs moet men toelaten en ondersteunen. Wetenschappers krijgen zo de mogelijkheid om legaal klinische studies uit te voeren met softdrugs, zoals cannabis, in de strijd tegen bepaalde (chronische) ziekten.”

Geert Antonio

Ronduit N-VA!

arrondissement Antwerpen

“Vlaamse jeugd wordt het slachtoffer van de paars-groene ‘alles moet kunnen’-mentaliteit.”

“De nieuwe drugwet bepaalt dat de politie geen proces-verbaal meer zal opmaken bij zogenaamd ‘niet-problematisch’ cannabisgebruik. Daarmee wordt het gedoogbeleid tegenover zogenaamde ‘softdrugs’ - tijdens de vorige legislatuur in het leven geroepen - in een wet gegoten. Hiermee wordt opnieuw een verkeerd signaal gegeven richting Vlaamse jeugd, alsof ‘alles moet kunnen’ en ook druggebruik ‘OK’ is. De nefaste resultaten van het gedoogbeleid zijn echter nu al te merken. In oktober publiceerde de EU een enquête waaruit bleek dat maar liefst 64,3% van de Belgische jeugd tussen 15 en 24 jaar in school of in de omgeving aan drugs kan geraken, een van de hoogste cijfers in Europa! Een recent onderzoek van de Universiteit Gent onder 16.560 Vlaamse jongeren wees uit dat 25% van de 15- en 16-jarigen al cannabis had gebruikt, in 1994 was dit slechts 11%!

Het Vlaams Blok heeft zich - als enige partij - steeds consequent verzet tegen een legalisatie of gedoogbeleid. De CD&V is

hypocriet: nu de partij in de oppositie zit trekt zij van leer tegen de nieuwe wet, maar het was CD&V-minister Van Parys die in de vorige legislatuur de politie opdracht gaf softdruggebruik niet meer te verbaliseren. Het Vlaams Blok wil druggebruik - ook van cannabis - in de strafwet houden. Het aantal problematische gebruikers van cannabis - mensen die ervan afwillen, maar niet meer kunnen - neemt immers al maar toe. Het legaliseren van ‘softdrugs’ zal voor jongeren de ‘kick’ bovendien doen verschuiven naar ‘harddrugs’. Cannabis is ook zeer ongezond: langdurig gebruik vernietigt het afweerstelsel, is zeer kankerverwekkend, leidt tot psychische stoornissen, enz. Wil het Vlaams Blok elke joint-roker dan in de cel? Uiteraard niet. Onze partij is wel voorstander van alternatieve straffen: zo zouden jonge gebruikers als het aan ons ligt verplicht een cursus moeten volgen over de gevaren van druggebruik.”

Wim Van Osselaer

Vlaams Blok-jongeren

arrondissement Antwerpen

“De roep om een nultolerantie ten aanzien van softdrugs is niet alleen paternalistisch, maar ook hypocriet.”

“Eerst en vooral denk ik dat het belangrijk is de fabel uit de wereld te helpen dat een gedoogbeleid ten aanzien van cannabisgebruik jongeren aan zou zetten tot druggebruik. Het enige Europese land waar het gebruik van softdrugs bij jongeren daalde was vorig jaar immers Nederland (-2%). Dit is te danken aan een goede preventie. De combinatie gedogen en preventie werkt dus wel.

Een tweede fabel is dat de regering een gedoogbeleid zou ingevoerd hebben. Dat is volledig onjuist. Druggebruik blijft strafbaar, maar krijgt de laagste vervolgingsprioriteit. De nieuwe drugwet is op vele punten strenger dan de vorige. De straffen die staan op productie en verkoop zijn hoger. Het enige wat de wet gedooft is een meerderjarige die een kleine hoeveelheid gebruikt en dan nog niet te vaak. Daar is m.i. toch niets verkeerd mee!? Iemand die op een niet-problematische manier cannabis gebruikt niet in het bijzijn van minderjarigen en zonder overlast te bezorgen brengt zichzelf niet in gevaar en dan is het niet

de taak van de overheid daar tegen op te treden.

De roep om een nultolerantie ten aanzien van softdrugs is niet alleen paternalistisch, maar ook hypocriet. Er zijn zoveel mensen die op een onproblematische manier cannabis roken dat bijna iedereen er wel kent. Zijn dat dan allemaal verslaafden, moeten die allemaal als criminelen beschouwd worden? Men kan zich inderdaad afvragen of het verstandig is cannabis te roken, net als men zich kan afvragen of het verstandig is dronken te worden, maar moet men meteen gestigmatiseerd worden wanneer men het wel doet? Vergeten we immers niet dat een veroordeling ernstige gevolgen kan hebben, bv. op de arbeidsmarkt. Gebruik van cannabis gedogen lijkt me dus boven al een realistisch beleid.”

*Bart Laureys
Jong-VLD Beveren
student rechten*

“Op 21 juli was het dan zover. Om twee uur begonnen we de wand te beklimmen. In het duister klommen we over de randkloof heen en gingen gelijk op, zonder ons aan te binden, tegen de Gekloofde Pijler op. We zeiden niets. Ieder zocht zijn weg, alleen met zijn gedachten. De uren tussen dag en nacht stellen de moed zeer op de proef. Het lichaam voert mechanisch de doelmatige, juiste bewegingen uit van het omhoogklimmen. Maar de geest is nog niet wakker en aanvalslustig en de ziel is gehuld in een mantel van twijfel en bangheid. Nee, echte angst is niet wat een klimmer voelt. Maar twijfel, vragen en bangheid zijn menselijk. Je moet in het reine zijn met jezelf en je remmende emoties, je schikken naar de wil die op het doel is gericht. Daarom is het eerste uur, het uur van de grijze, vorm- en kleurloze schemer een uur van zwijgen. Flinkheid is verkeerd op momenten dat je als mens in balans probeert te komen en subtiele emoties met de wil tracht te verzoenen. En dat is het bijzondere van de bergen, dat ze geen leugens verdragen. Ook tegenover jezelf moet je oprecht zijn.”
(uit Heinrich Harrer, 1958, *De Witte Spin: de beklimming van de Eiger*)

sportieve oproep

Wij zoeken berg- beklimmers

Dit is een oproep aan al wie zich ook maar enigszins met het bergbeklimmen verbonden voelt. Aan liefhebbers van de puurste sport: het op eigen krachten overwinnen van de natuur.

Recent nam een student op Ufsia het initiatief om de leemte in het sportaanbod voor studenten op het vlak van de klimsport te dichten. De bedoeling is om zoveel mogelijk studenten samen te brengen rond het klimgebeuren, om samen te klimmen, maar natuurlijk ook om er bijpot en pint avondlange discussies over te voeren. Alle geïnteresseerden zijn welkom: van zij die er al van gedroomd hebben, maar bij wie het er nog nooit van gekomen is, tot studenten die reeds ervaring hebben met rotsklimmen, alpinisme of muurklimmen.

Geïnteresseerden kunnen vrijblijvend mailen naar klimmen@skynet.be om meer informatie te verkrijgen of om over mogelijke activiteiten te brainstormen.

Kristof De Pooter

Nekka en de (studenten)pers *een ontgoocheling*

Hapjes, drankjes, veel journalisten, cameraploegen, een paar bekende Vlamingen en een mediamadam. Dat was wat we ons hadden voorgesteld bij de persvoorstelling van de 10^e Nekka Nacht. Niet alleen waren we benieuwd naar grote namen op de affiche, vooral het vooruitzicht van een klein showke van Raf Coppens en een mini-concert van de Kreuners klonken als muziek in onze oren.

Raf Coppens deed gewoon waar hij goed in is en wist ons ook nu weer te overtuigen van zijn genialiteit. Met de gitaar in de hand bracht hij een hommage aan Walter Grootaers en deed hij wat de Kreuners niet lukte; zingen. Van deze 'pioniers van de Vlaamse rock' zoals aangekondigd door de organisatoren, hadden we enkele grote hits en nieuwe nummers verwacht. In de plaats daarvan zagen we vier Kreuners braaf op een rijtje zitten terwijl iemand een cd opzette en hun nieuwste nummer 'meisje, meisje' op de verzamelde pers los liet. Voor ons waren het drie minuten ongemakkelijk stilzitten, hopelijk scoren ze op 25 en 26 april beter. Ze wisten ons wel te vertellen dat ze dit jaar 25 jaar bestaan, binnenkort een nieuw album uitbrengen en dat Ben Crabbé opnieuw deel uitmaakt de groep.

Wie naar de persvoorstelling was gekomen voor de hapjes, drankjes en de bekende Vlamingen had al iets meer geluk. De traiteur had goed zijn werk gedaan en naast de Kreuners en Raf Coppens, hebben we ook een van de broers Kolacny en de Strangers gezien. Wij voelden ons ook even een beetje Bekende Vlaming, toen we onszelf later in de reportages van zowel VRT, ATV en RTV terug zagen.

Maar misschien wel het belangrijkste om te onthouden van deze voorstelling is het feit dat het sportpaleis dit jaar twee avonden zijn deuren opent voor de Nekka fans en de artiesten. De organisatie heeft in ieder geval voor variatie gekozen. Met de Kreuners, Gorki, De Mens, Bløf en Thè Lau is het beste van de Vlaamse en Nederlandse rockwereld uitgenodigd. Maar ook liefhebbers van folk, klassieke muziek, kleinkunst en chanson krijgen allemaal waar voor hun geld met optredens van Bram Vermeulen, Jo Lemaire, Armand, Urban Trad, De Flandriens en Scala. Zoals organisatoren steeds zeggen: 'de kaarten zijn bijna de deur uit, snel zijn is de boodschap!'.
Els Lenaerts

Meer info op de website:
<http://www.nekka.be>

Democratisch deficit bij UA-representatie Geen onafhankelijke studentenvertegenwoordigers?

De Studentenraad UIA van 12 maart, formuleerde een ernstige bedenking over het 'Statuut van de Student UA'.

In dit 'Statuut van de Student' zijn kort gezegd de visie, de rechten en de wijze van vertegenwoordiging van alle UA-studenten neergeschreven en zal binnenkort door de UA worden bekrachtigd. Het hoogste studentenorgaan is de representatieve Kamer van Studenten (VUAS), een overkoepelend praesidium waarin van elke campusgebonden koepelvereniging (Unifac, ASK-STUWER, STUWER-ASK) 2 leden worden afgevaardigd plus experts. De bevoegdheden van dit door de universitaire overheid erkende orgaan zijn zeer breed: ze gaan van goedkeuren van werkingstoelagen voor studentenclubs, organiseren van verkiezingen tot zelfs uitsluiting van een student uit de UA door de commissie zelfbestuur.

Als de VUAS de representatieve Kamer wil zijn van 'alle' studenten dan is het verwonderlijk dat er enkel campusgebonden koepelverenigingen in opgenomen zijn. De grootste bedenking van een aantal studenten-vertegenwoordigers is dat de toegang tot het zetelen als onafhankelijke studenten-vertegenwoordiger (d.w.z. geen deel uitmakende van een praesidium) in het praesidium van de VUAS onmogelijk wordt

gemaakt.

Dit creëert een democratisch deficit! Elke student heeft het recht om al dan niet een engagement op te nemen in een campusgebonden koepelvereniging; diezelfde student heeft ook het recht om al dan niet een engagement op te nemen als studentenvertegenwoordiger tot in de hoogste organen. Conclusie, zoals de tekst er nu voorligt kan een geëngageerd studentenvertegenwoordiger die geen engagement in een campusgebonden koepelvereniging wil opnemen geen toegang krijgen tot het praesidium van de VUAS (het voor studenten hoogste orgaan binnen de UA). Zoals de praeses van STUWER-ASK toegaf op de vergadering, zullen zij "evident" hun vertegenwoordigers in eigen praesidiumrang kiezzen. DAT MAG NIET GEBEUREN!

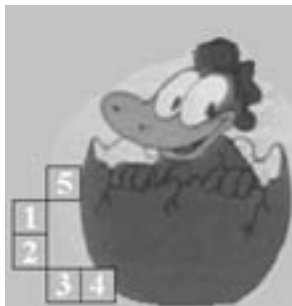
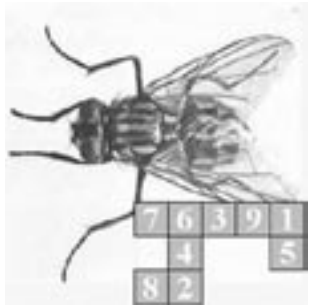
De Studentenraad UIA stelt voor per campus bijkomend één onafhankelijk studentenvertegenwoordiger te kiezen uit de Algemene Studentenvergadering UA in het praesidium van de VUAS.

Ik hoop dat deze bemerking van de Studentenraad UIA niet in dovemansoren zal vallen!

Wim Vandewiele
Voorzitter a.i. Studentenraad UIA

raad je plaatje puzzelplezier

mét prijzen

Hoe?

Elke van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past juist in het bijhorende puzzelstukje: vul het woord in, maar doe dit *volgens de cijfertjes!*

De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Ze vormen daarin een vraag, en het antwoord daarop zoeken wij. (U verwacht toch niet van ons dat we dat zélf gaan oplossen!)

Wedstrijd

Als u daarenboven niet wil dat al die moeite, want het is toch even prutsen en knoeien, voor niets is geweest, dan kan u altijd gebruik maken van het wedstrijdelement van deze pagina. Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en als het juist is, komt het in een pot terecht. Daaruit trekt een totaal

onschuldige hand een winnaar.

Massa en macht

Vorig academiejaar ontvingen we verdacht veel oplossingen uit tweede kan natuurkunde. Niets houdt u (van onze kant) tegen om de puzzel in groep te kraken. U moet er wel zien uit te geraken wie er met de uiteindelijke prijs gaat lopen.

Prijzen!

Als prijs geven we ditmaal een gratis ploeginschrijving weg voor de *MathDropping 2003*. Meer informatie op de poster hieronder.

Winnaars vorige maand

In het vorige nummer stond geen puzzel; er kunnen dientengevolge geen winnaars bekend gemaakt worden, hoe graag we dit ook zouden willen.

Raf Bocklandt

een eindredacteur op Erasmus

Wien ist super...

Groot nieuws in Oostenrijk: volgens het Britse onderzoeksbureau Mercer is Wenen één van de meest attractieve en veilige steden in Europa! Enkel de bureaus in het Zwitserse Zürich scoren beter. Nu wil het toeval dat wij net nu in de Oostenrijkse hoofdstad vertoeven. Een prima gelegenheid om de Weners eens aan een Belgische „Gründlichkeitstest“ te onderwerpen. Dat ze dus maar niet te vroeg victorie kraaien!

Onze eerste kennismaking met de mensen uit de Donau-stad deed al meteen veel goeds vermoeden. Tot over onze oren gepakt en gezakt met dingen die we echt niet konden missen, strompelden we over straat, op zoek naar onze toekomstige woonst. Het moet wel een zielig zicht geweest zijn, want prompt snelde een oudere man ons te hulp. Eens van de straat en wordt het echter een pak lastiger. Oerdegelijke, dus Weense bureaucratie komt in praktijk neer op het afsnauwen van onschuldige, liefst buitenlandse slachtoffertjes. De secretaresses van universiteit en Studentenheim daarentegen zijn echt een giller. Ze zitten overduidelijk nog in hun K3-fase, en verstaan als geen ander

de kunst je zo slecht mogelijk verder te helpen. Dat alles met de hen wel erg goed passende schaapachtige glimlach. De kloeke gans van het Studentenheim leerde ons dat „klanten“ belangrijker zijn. Tja, als er niet meer verstand in zit, moet je het er ook niet proberen uit te halen... Over de Weners kunnen we dus vrij kort zijn: ze zijn ofwel heel vriendelijk, ofwel heel arrogant.

Verder kunnen we de stad maar op weinig foutjes betrappen: op de metro's en bussen kan je je klok gelijkzetten, eten vind je op elke hoek van de straat en wie eten zegt, drinkt bier! Alles hier staat in het teken van de gouden godendrank, zelfs de universiteit maakt haar eigen gerstenat! Terwijl we mee gingen demonstreren tegen het jaarlijkse Opernball (een Erasmusstudent moet toch iets doen om zijn eerste dagen door te komen) werd er zelfs goedkoop Demobier aangeboden... En op deze slinkse wijze zijn de Weners er toch in geslaagd, ook van ons een goed rapport te krijgen: Wien ist sssupel, hik!

Toon Martens & Ewald Peters

Mickey in de Golf

Je hebt het wel eens gehad in Disneyland of Las Vegas, het gevoel dat fictie en realiteit in elkaar overvloeien.

Je kent het fenomeen ook uit de al te norske en overdreven houding van een examinerend professor: speelt hij dit nu of is hij serieus? Ergens voel je aan dat één en ander fake is, dat een aantal zaken niet klopt. Toch verdient Mickey harde dollars voor Disney bij iedere uitgedeelde handtekening, en schrijft de prof in kwestie een handvol minuten later genadeloos een negen op je blad.

ABC (American Broadcasting Company) is zelf onderdeel van het Disney-imperium. Fox maakt vooral Hollywood-films en NBC is een dochter van General Electric, de grootste bommenfabrikant over de Atlantische oceaan. Geen van hen bericht over de betogingen in Spanje, Indonesië of de anti-Bush bewegingen in eigen land. Nergens een slecht woord over de president, de oorlog, zelfs een unilateraal optreden los van de VN wordt goedgepraat. De Fransen zijn 'traitors', verraders.

Live oorlog

Een oorlog is traditioneel slecht voor een tv-zender. Onvoorspelbare gebeurtenissen hinderen de geplande reclame, correspondenten ter plaatse kosten handenvol geld en zelfs de horizontale programmatie van soaps en talkshows moet worden doorbroken. Niet deze keer. Oorlog is immers live te berichten, oorlog kan van het slagveld rechtstreeks in de huiskamer gebracht worden, voor het eerst. Saddam en Bush worden ankers, de Golf een kijkcijferkanon. De nieuwswaarde van de trieste cijfers (slachtoffers maar

ook geld en schade) weegt niet langer op tegen de entertainmentwaarde van de overwinnende Amerikaanse soldaten. Het begrip infotainment wordt opnieuw ingekleurd.

Sterker nog. In een oorlog als deze wordt de grens tussen realiteit en fictie helemaal weggegomd. Is het echt nodig om Irak binnen te vallen? Ja zeggen Fox en de anderen en ja zal het zijn. Times Square smeekt om de eerste bom, de vraag rijst wie de agenda van de oorlog maakt.

Matthias Debruyne

Kunst op straat De straat is het podium is de straat

In de straten van Antwerpen valt er steeds wat te beleven. Zo kan het al wel eens gebeuren dat er een hoopje schepenen en hogere ambtenaren op één van deze straten van de Scheldestad wordt gegooid.

Op die straat kunnen ze de verzamelde pers entertainen met hun geklaag en een live vertoning van hun spectaculaire ondergang. Het valt echter te hopen dat deze vorm van publieksvermaak niet van permanente aard is. Het komische is er namelijk al snel af.

Zuid-Amerikaan staat nog met een redelijk enthousiasme op de foto rechtsboven, maar de persoon linksbeneden komt op een of andere manier niet aan zijn trekken.

Meer levenslust, en publiek, vinden we bij het dansende koppel in het midden van deze pagina. Dé originaliteitsprijs van de achterflapredactie van dwars nummer tien gaat echter naar de mime-acteur die zich verschanst heeft in het standbeeld aan de kathedraal. In 't echt is hij even statisch als op de foto rechtsonder.

(ja)
foto's Kelly Dorekens

Gelukkig lopen er in 't Stad nog wel wat andere figuren rond die de dagen van de al dan niet toevallige voorbijganger een beetje kunnen kruiden. Deze vormen van ontspanning bestaan in allerhande vormen.

Sommige mensen, zoals de schrijver van dit stukje, slagen er in om enkele meters af te leggen op een eenwieler zonder achteraf dodelijk ten val te komen. Anderen, zoals de Nederlander op de foto linksboven, zijn iets begaafder op dat vlak.

Ook de straatmuzikanten eisen hun plek op de Meir op. Een eenzame

